

KAHRAMAN(LIK) HİKÂYESİ

Huzeyme Yeşim
KOÇAK



Kahraman(lık) sesinin duyulmadığı veya sahtesinin bolluğu karşısında sahicilerinin kaybolduğu bir çağda; üreten değil, tüketen bir vasattayız artık.

Nasıl bir idrak ki ve bize ne şekilde gözükmüş, intikal etmiş ki; geçmişteki ve hâlihazırdaki kahramanları yok sayan, onlardan hicap duyan, değerler etrafındaki bir anlayışı karikatürize eden, güdümlü bir topluluk haline gelmişiz.

Kahramanlık mefhumunun itibarsızlaştırılması, sisler içinde kalması; ülkülerimizin de güdükleşmesi, bayraktarların, öncülerin yokluğu yahut yozlaşması demek. Sürecek bir “izi” olmayan, pusulasız, dolaşık herhâlde kördüğüm bir millet...

Başı (boşlukta) yol alınan, muhtemelen dolaylı, gizli-açık sayısız anti kahramanın dünyamızı doldurduğu, boz bulanık bir ortam...



Kahramanlar çevresinde büyüdü bir âlem meydana getirilmesinin altında; üstün rical, lider, kılavuz, millet-ümme büyükleri, ihtiyaçları yatıyordu.

Bir toplumun aynası, kimlerin kahraman olarak sivriltip yüceldiği yahut silinip belirsizleştirilmesiyle de ortaya çıkıyordu.

Kahramanı yalnızca kendi “benliği” olan korkak zamanlar; bizi ilerletir mi geriletir miydi? En azından biçare yüreksiz ruhumuzun, dünyanın zulmüne karşı koyacak mecali var mıydı sanki?

Düzen içinde düzen vardı belki ve kahramanların doğuş şartları farklı bir nizamla bağlıydı. Dünyanın envai türlü zorluğunda kan ter içinde cedelleşen, savaşlarda göğsünü siper eden, “içimizdeki kahramanı” tecessüm ettiren gönül kuvveti neredeydi?

Çünkü kahramanlık her şeyden evvel cesaret, ruh azameti, fedakârlık, sabır; bazen akıl-hesap dışına çıkabilme cüreti, apaçık tehlikeleri göz ardı edebilme, kafa tutmak, Kaf Dağı’nı delme azmiydi.

Kahraman özleminin doğması; ruhumuzda da bir kahraman çıkarma, seçkin bir üst benliğe doğru gidiş temayülüydü.

Kahraman hamle eden, düşümler çözme yolunda ilerleyen, seyirci değil... Gönü

ve kafasını hiç kımıldatmayan, alışkanlıklarına nefsanîyetine yapışmış, gölgesinin esiri insana karşı muharrik güçtü. Keskinliklerden, belirlenmiş hudutlardan, masun ve üste çıkmış yaldızlı köşelerden değil, bilinmez bir âlemin merkezinden fıskıran, engelleri tepeleyen, ortalama insandan önde, bir adım ötedeki mükemmeliyetti.

Dünyaya nasıl bakacağınıza dair çözüm üreten... heyecanın, coşkunun, yerine göre derin düşünce ve ince fiillerin adamı... Baş koyan, kellesi koltuğunda, çıkışların, fırlayışların, gözü pek uçuşların, ters-düz gidişlerin hoş zatıydı.

Kahraman; bir anahtar, insanlık basamağı, mâsivâdan mâverâyâ kaçmaktı. Hiç değilse böyle zamanlar ve bahâdırlarımız vardı.

Sayılarla kelimelerin ortasındaki, uçsuz bucaksız dizilerin, göğsüne yükselmiş kelimelerin odağındaki destanı...

Bazen bir sivrisinek kahraman olur; Nemrut’un tepesine binerdi. Koçtu, bütün Hakk yoluna kurban İsmaili temsil ederdi. Burak’tı; Rabb’e yolculuğun safhalarını, bir İlâhi daveti, ümidi ortaya sererdi. Hurma kütüğüydü, Efendimiz’e olan muhabbetin güzelliğini işaretlerdi. Esasen kahramanların ardı arkası kesilmez, tükenmezdi.

Ve Âdem; sesi, sözü, yazısıyla, dünyaya düşmüş, asil bir yığitti.

Aynaya, gönlümüze baksak yeterdi. Ki asıl “kahramanlık hikâyesi” de burada başlayıp biterdi.